

פתחו את כל החלונות

ראיתי התחדשות שצומחת מתוך עצמה, שנה אחר שנה במתכונת קבועה וברחש בטוח של שקט, שלווה והרמוניה. כל דבר מונח במקומו, ומקהלת חרקים גוהרת על היופי הזה, מתעטפת בכסות האביבית מטהרת בטללי הבוקר וחובקת את העולם שנולד מחדש.

איתן פרץ

הלכתי לנשום את פריחת ההדרים ומצאתי עצמי בין כיפת השמים והאדמה החמדנית, מביט ביפי הבריאה, מתבסס מניחוחותיה וחש אפסותו של האדם מול כוחו המלבלב של הטבע.

ראיתי התחדשות שצומחת מתוך עצמה, שנה אחר שנה במתכונת קבועה וברחש בטוח של שקט, שלווה והרמוניה.

כל דבר מונח במקומו, כל שיח וציץ בצבעו הזוהר ומקהלת חרקים חרוצה גוהרת על היופי הזה, מתעטפת בכסות האביבית מטהרת בטללי הבוקר וחובקת את העולם שנולד מחדש.

וגרגור היונים שנעורו לחזר בריקוד מעודן, וקריאת הצוצלות לבוקר המפציע. ודוכיפת ועורבני ושחרור, כל אחד במחוזותיו עמל על קינו נענה לאות החיים ואודם כלניות, ודם הפרג, וחרציות וקידות וחרדל וכולם בצהוב אדרתם, ורקפת נחבאת ועירית מזדקפת וקוצים ושיחים ועלי אזדרכת, ומוריק המדרון והאופק פתוח ואל היופי הזה מתגנבת הרוח, ללטף, להניע, להרות את ריקוד האביב.

ובשקט פורצים ערוצים של קולות, מין קריאת השתאות, הזמנה למראות, לחגוג עם זמזום הדבורים הטרודות לטלטל אבקנים עד הדבש המתוק, והמיית התנים תתגלגל חושנית וצבאים יחמקו בדילוג ביישני ושפנים סקרנים וצבים ערניים מפלסים את דרכם בין סתרי אבנים והמים זורמים לעגוב על כל אבן, לחרוץ נתיבם בניגון חרישי, עד בואם אל מפל לחרוך את השקט להביא חיותם לחיים חדשים. והבוץ מתפלש בחומו המרגיע משתובב עם הסחף ששט בנהר ועצים שמטים צמרתם כמו יער מחייכים מול הגל שאינני נזהר. ושמים

באים לשקף את המים בכחולם העמוק בענן חמקמק, והסתיו שגורש עוד מחזיק בינתיים בזירזוף ובקור שאין בו ממש.

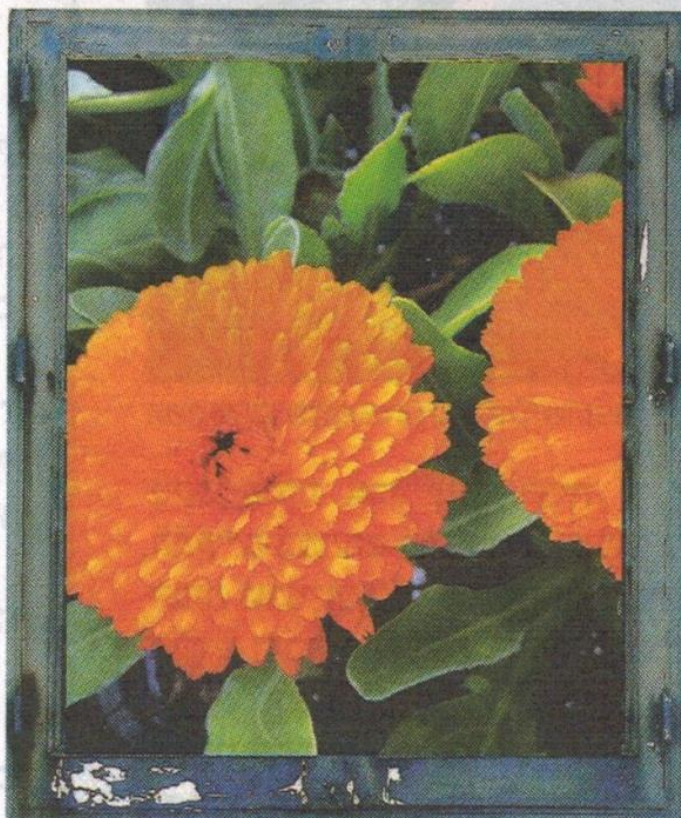
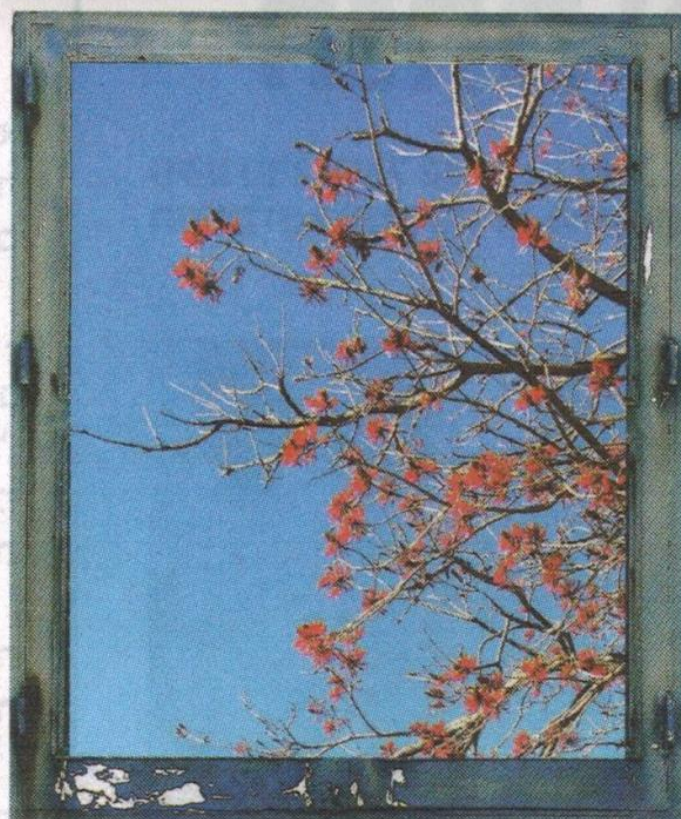
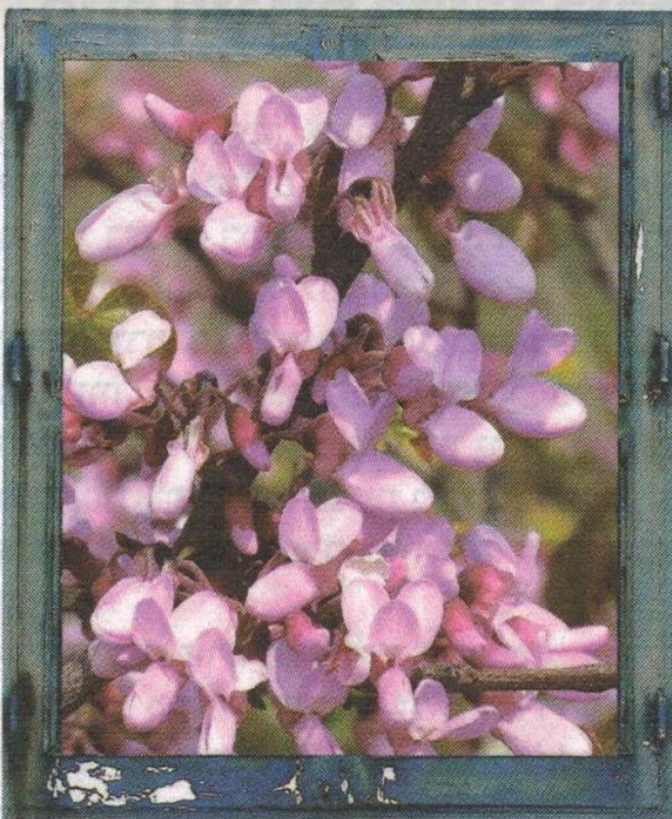
ונגעתי בסנכרון השביר שבין האור והחושך, בין הגשמים והלבלוב, בין הריח והשקט ובין האדם והיקום. מין תזמורת ענקית המנגנת סימפוניה בלתי נגמרת, שיר הלל לצבע, לריח, לטעם ולמרחבים – אם יש אלוהים כאן יופיע בשיא תפארתו.

וראיתי אל רחום וחנון ורב חסד ואמת, אב תומך וסב חכם, מביא בשורות טובות וחיים ואמונה, מקור של אור ושמחה ונחת. וראיתי אל סובלני, מבין את הטבע ואת האדם, נותן לדברים לקרות מתוך עצמם, יודע את הלכות הטבע ומכיר את נפש האדם על בוריה, סולח לחטאים הקטנים ויודע לטפוח על השכם ואם יסגור בעדנו דלת, יפתח לנו צוהר אחר להקלה, בטוב דרכו ובנחת מעשיו.

וראיתי את סוכני האמונה, עטויי שחורים וחזותם מאיימת. נישאים ביצרם, קודחים בדמיונם הסוטה, וכל ילדה מתבגרת, וקול ענוג, ומבט תמים ואשת חייל, מערערים את אמונתם המדוקלמת באמירות ובציטוטי חכמים, לפזר אימה ופחד בין נשמות תועות. וראיתי את האל שלהם נוקם ונוטר ואורב ומתחשבן, קטנוני ואפל כמו מבטם האטום והתלהמותם חסרת הרסן.

ונגעתי בפשטות העוצמתית של הטבע וראיתי את האדם ונזר הבריאה על ראשו, מפר שוב ושוב, ביד זדונה את הפסטורליה הזאת ביוהרה בוהקת באורות ניאון.

וצפיתי באדם והוא במרוץ אינסופי, מתכנס אל צרכיו ואל עצמו, מתרחק ממקורותיו והזמן השאול שעליו הוא חי מתמוסס בסד קיומו.

וקריאה גדולה יצאה מפּי:

פתחו את כל החלונות בחוץ כבר שרה רוח
מחמוקי המדרונות נישא לכאן ניחוח
פתחו את כל החלונות לנשום ביום כזה
טיפה אוויר עם מנגינות אל החזה

פתחו את כל החלונות, הלב גם הוא פתוח,
ביום כזה השיגעונות טסים על גב הרוח,
פתחו את כל החלונות הכל מלא אורה
והשדרות כהד עונות בקול שירה

פתחו את כל החלונות תראו איך בשמים,
משחקות שתי עננות בקלס, עם שתי קרניים.
פתחו את החלונות גינות מתפרחות
ומתמלאות כל השכונות בניחוחות.

פתחו את כל החלונות ציפור שוב מצייצת
ובין בדי האילנות השמש מנענעת
פתחו את כל החלונות לראות איך התבל
מרוב שמחה ועליצות עוד תתבלבל.